

ครูองแผ่นดิน

กัลยา นิมลละมัย

“

เมื่อก่อนไม่ชอบเลยเรื่องเกษตร
อยากทำงานธนาคาร
แต่จำคำแม่ได้ แม่บอกว่า
ลูกไม่ต้องไปหางานที่ไหน
อยู่ตรงนี้ก็แหละ
เดี๋ยวเงินล้านมันก็มาหาเราเอง

”

กัลยา นิ่มละมัย กลั่นความทรงจำในอดีตออกมาเป็นบทสนทนา
ระหว่างเรา เมื่อถูกถามถึงความเป็นการเป็นเกษตรกร

หลังหมดเงินไปกับค่ารักษาโรคมะเร็งในตับให้กับผู้เป็นมารดา
กว่าสองล้านบาท แต่สุดท้ายก็ไม่อาจยื้อชะตาชีวิตของบุคคลอันเป็นที่
รักไว้ได้ ในฐานะพี่สาวคนโต กัลยาตัดสินใจไม่เรียนต่อมหาวิทยาลัย
และยึดอาชีพขับรถรับจ้างในหมู่บ้านเพื่อส่งเสียให้น้องๆ ที่เหลืออยู่ได้
เรียนหนังสือ รวมทั้งชดใช้หนี้สินที่เกิดจากการเป็นหนี้มารักษาตัวช่วง
ที่มารดายังมีชีวิตอยู่

*“ขับรถสองแถวอยู่ 12 ปี ส่งน้องจนเรียนจบปริญญา ส่วนพี่เอง
วันเสาร์-อาทิตย์ก็ไปเรียนที่ราชภัฏภูเก็ต”*

ในช่วงเวลานั้นเอง อีกหนึ่งสิ่งที่จะช่วยให้เธอปลดหนี้หลักล้านได้
สำเร็จในเวลาไม่ถึง 10 ปี ก็คือแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงตามพระราช

ตำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่เธอ
ได้ศึกษาและปฏิบัติตามบนที่ดินสวนยางพารา
จำนวน 5 ไร่ อ.ย่านตาขาว จ.ตรัง ผืนดินซึ่ง
เป็นมรดกชิ้นสุดท้ายที่ผู้เป็นแม่หลงเหลือไว้ให้
ก่อนเสียชีวิต

กัลยาตัดสินใจปลูกผลไม้ อาทิ ลองกอง มังคุด
เงาะ ทุเรียน ได้ร่วมเงาของยางพารา ท่ามกลางคำครหา
จากคนรอบข้างว่าเป็น “คนบ้า” เพราะไม่มีใครคิดว่าผลไม้จะเติบโต
ออกดอกผลได้ในป่ายาง แต่กัลยากลับเชื่อมั่นว่าเธอคิดไม่ผิด

“เขาบอกว่าตัดทิ้งไปได้เลย เปลือกที่เปล่านั้น ปลูกไม้ผลในร่ม
สวนยางมันจะไม่ออกลูก มันจะไม่ออกดอก และมันจะไม่ได้ผล ...
เขาว่าพี้นี้บ้าแล้ว ทำไมไม่ปลูกยางอย่างเดียว”

ความเป็นคนใฝ่รู้ ชอบอ่าน และชอบทดลอง ทำให้กัลยาฝ่าด่าน
ความเชื่อที่เป็นไปไม่ได้ สู่สิ่งที่หลายคนไม่เคยคาดคิด เธอคิดสูตรฮอร์โมน
เร่งผลผลิตเพื่อบังคับให้ผลไม้ออกนอกฤดูกาลได้สำเร็จ

ส่วนผสมหลักประกอบด้วย กล้วยน้ำว่า ฟักทอง มะละกอสุก และ
สับปะรด ผสมกับน้ำตาลทรายแดง และน้ำตาลมสุก หมักทิ้งไว้ 45 วัน
แยกกากออก ผสมฮอร์โมนในน้ำเปล่าอัตราส่วน 1 ต่อ 10 ฉีดพ่นต้นไม้
สัปดาห์ละหนึ่งครั้งเพื่อเร่งการเจริญเติบโต เร่งดอก เร่งผล ส่วนกากจะ
เป็นปุ๋ยที่ดีให้กับต้นไม้

หลังไม้ผลและยางพาราสร้างรายได้ให้กัลยาทุกวันแทบไม่มีวัน
หยุด จนทำให้เธอปลดหนี้หลักล้านได้สำเร็จในระยะเวลาไม่ถึง 10 ปี
กัลยาจึงตัดสินใจต่อเติมพื้นที่บ้านและสวนเกษตรผสมผสานของเธอ
ให้เป็นศูนย์การเรียนรู้ชุมชน เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้ให้กับเกษตรกร
จากทั่วประเทศ โดยได้รับการสนับสนุนจากธนาคารเพื่อการเกษตรและ
สหกรณ์การเกษตร หรือ ธ.ก.ส.

“เมื่อพี่อยู่รอดแล้วก็อยากให้คนอื่นได้อยู่รอดด้วย พี่นอนคิดอยู่ทุกวันนี่ว่าไม่มีเงินทองไม่เป็นไร แต่ว่าอยากให้คนที่มา รับเอาสิ่งที่พี่ยามี้ไปถ่ายทอดต่อ นี่แหละที่พี่ยาชอบมากที่สุด”

ทุกๆ วันอาทิตย์บ้านพักของกัลยาจะกลายเป็นห้องเรียนหลักสูตรการดำรงชีวิตตามวิถีเศรษฐกิจพอเพียง นำการเรียนการสอนโดยคุณครูกัลยา นิ่มละม้าย ... บทเรียนของหลักสูตรนี้อยู่ที่การถ่ายทอดองค์ความรู้เรื่องพื้นฐานการเกษตรให้กับเด็กๆ ในท้องถิ่น เพื่อให้เด็กๆ เหล่านี้สามารถนำความรู้กลับไปใช้ในชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขาได้อย่างเหมาะสม

“เราทำให้เด็กได้เป็นคนดี มันเกิดพลัง ทำให้เรามีความสุขมาก นอนตาก็หลับ ถือว่าเกิดมาชาติหนึ่งถึงแม้เราไม่มีลูก แต่เราได้ช่วยลูกของคนอื่นที่มีปัญหาทางสังคม ถือว่าเป็นสุดยอดของการให้”

ภาพเด็กๆ เรียนการลับมีดกรีดยาง และหัตถกรีดต้นยาง อาจเป็นภาพที่ไม่น่าตื่นเต้นหรือแปลกตาสำหรับคนในภาคใต้ แต่หากมองลึกลงไปในชีวิตของแต่ละคน นี่คือน้องๆ ที่ตั้งใจให้พวกเขาสามารถ

นำไปสร้างอาชีพและสร้างรายได้ให้กับตนเองและครอบครัว และเป็น
ความรู้ที่พวกเขาไม่อาจหาได้ในหลักสูตรการศึกษาในระบบ

มากไปกว่าการเป็นคุณครูของเด็กๆ ในชุมชนและคุณครูของ
เกษตรกรทั่วประเทศ ก็ลายยังสร้างการมีส่วนร่วมในชุมชน โดยจัดตั้ง
วิสาหกิจชุมชนผลิตปุ๋ยอินทรีย์ชีวภาพราคาถูก จากวัสดุที่มีอยู่ในท้องถิ่น
อาทิ มูลวัว เศษใบไม้ใบหญ้า ทั้งนี้เพื่อให้เกษตรกรในชุมชนลดการใช้
ปุ๋ยเคมีในการทำการเกษตร และใช้เวลาว่างที่เหลือไปกับการให้ความรู้
เรื่องการเกษตรที่เธอถนัด ผ่านการจัดรายการวิทยุชุมชนในจังหวัดตรัง

วันนี้การเป็นผู้ให้บนแผ่นดินเกิด กลายเป็นบทบาทที่ยิ่งใหญ่ของ
กัลยา นิมลละมัย บทบาทที่เธอเลือกและเต็มใจให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน
นอกจากความสุขที่เกิดขึ้นในหัวใจของการเป็นผู้ให้

“ถ้าเรามีแกงหนึ่งหม้อ วันนี้เราได้กินคนเดียว เรากินอย่างเดียว แต่
ถ้าเรามีเราให้เพื่อนไปวันนี้ อีกวันเราได้กับข้าวมาหลายอย่าง คนโบราณ
เขาบอกว่าปลาตัวเดียวให้แจกไปหลายบ้าน แล้วอยู่มาสักพักเราก็ได้กิน
แกงหลายๆ รูปแบบ เพราะเพื่อนเขานึกถึงเขาก็จะเอามาให้ แลกเปลี่ยน
กัน ... เราจะคิดทำอะไรเพื่อนก็มาช่วยเต็มหมด โดยที่ไม่ต้องคิดมูลค่า
เป็นเงิน และตอนนี้มันก็เกิดขึ้นเองหมดโดยที่พี่ไม่ต้องพูดอีกเลยว่า
เราต้องมาทำความดีกันนะ ไม่ต้องพูด มันเกิดขึ้นเอง”

